

Úkol: Následující úryvky textů mají společné téma VLK.

- Pokuste se vyplnit tabulku – přiřadte k textům zdroje informací, zdůvodněte to a vyhodnoťte, jak moc jsou pro vás jednotlivé zdroje důvěryhodné, jak moc jim můžete věřit.
- Důvěryhodnost zdroje často hodnotíme na základě našich předchozích zkušeností. Pro odborné texty je zásadou, že v odkazu na zdroj informací uvedeme příjmení autora a rok vydání práce (tzv. citace). Čtenář má pak možnost vyhledat prvotní informace a hned také vidí, jak jsou poznatky aktuální. **U odborných textů by měl být vždy na jejich konci seznam citovaných prací.**

ZDROJ INFORMACÍ	TEXT ČÍSLO	PODLE ČEHO JSTE SE ROZHODOVALI	ZNÁMKA DŮVĚRYHODNOSTI 1 = velmi důvěryhodný 5 = málo důvěryhodný
Vyprávění – co se povídá			
iDNES.cz (internetové noviny)			
BLESK.cz (internetové noviny)			
webové stránky o horách a turistice			
web a časopis o myslivosti v ČR			

O Červené Karkulce, Bratři Grimmové ➡ text 1
23. 2. 2012

Babička bydlela v lese celou půl hodinu cesty od vesnice. Když šla Červená Karkulka lesem, potkala vlka. Tenkrát ještě nevěděla, co je to za záludné zvíře, a ani trochu se ho nebála. „Dobrý den, Červená Karkulko!“ řekl vlk. „Děkuji za přání, vlku.“ „Kampak tak časně, Červená Karkulko?“ „K babičce!“ „A copak to neseš v zástěrcce?“ „Koláč a víno. Včera jsme to pekli nemocné a zesláblé babičce na posilněnou.“ „Kdepak bydlí babička, Červená Karkulko?“ „Inu, ještě tak čtvrt hodiny cesty v lese, její chaloupka stojí mezi třemi velkými duby, kolem je lískové ořeší, určitě to tam musíš znát.“ odvětila Červená Karkulka. Vlč si pomyslel: „Tohle mladoučké, jemnoučké masíčko bude jistě chutnat lépe než ta stařena, musím to navléci listivě, abych schlamstnul obě.“

Je setkání s vlkem nebezpečné? ➡ text 2
19. 1. 2012 / Leona Machalová; staženo 23. 2. 2013

O vlčích si lidé odedávna vyprávěli hrůzostrašné historky a příběhy, jak se šelmy vrhly na nic netušícího bezbranného člověka a podobně. Také v mnoha pohádkách a filmech vystupují vlci jako krvelační zabijáci. Takovou pověst si ale nezaslouží. Ve skutečnosti jsou to velmi plachá zvířata a člověku se raději vyhýbají, a to i v případech, že jde o smečku nebo vlky hladové. Vlci zkrátka člověka nepovažují za kořist, ale za tvora, který pro ně představuje možné nebezpečí. Proto jsou také setkání lidí s vlky jen velmi vzácná a letmá. Vzhledem k výše popsané pověsti vlků bude pro mnohé možná překvapivou skutečností, že za několik posledních století se nenašel v Evropě ani v Americe důkaz, že by zdravý vlk kdy napadl či dokonce usmrtil člověka.

Vlci útočící na lidi: I takhle může vypadat

arktická zima ➡ text 3

(1.2.2012; staženo 23.2.2013)

Současné mrazy s sebou přinášejí řadu nepřijemností, v Rusku třeba i hladové a nebezpečné vlčí smečky, potulující se v okolí lidských příbytků. Obrovské mrazy, které se do Čech přesouvají z Ruska, mají za následek i nečekaný jev – smečky vlků se přesouvají do blízkostí lidských obydlí a se vzrůstající zimou začínají být pořádně agresivní. Nebojí se útočit už ani na lidi. Lidské oběti však hlášeny nejsou. Na rozdíl od Ukrajiny, kde zabíjejí mrazy. S arktickým počasím však bojují i na řadě dalších míst Evropy.

K českým hranicím se vracejí vlci. Mohli by regulovat počty prasat ➡ text 4

(28.11.2012; staženo 23.2.2013)

V říjnu zachytila vlka fotopast na německé straně hranice u národního parku České Švýcarsko. Později se německému zemědělci podařilo vyfotit i mládě a minulou sobotu našli blízko hranic mladou vlčici sraženou autem. Vlků u českých hranic je tedy nejspíš malá smečka. Do oblasti Hohwald, sousedící se Šluknovským výběžkem, se vzácná šelma dostala patrně z rozšiřující se populace v německé Lužici. „Vlci jsou pro naši krajinu důležití. Pomáhají regulovat vysoké stavy spárkaté zvěře. Zejména v případě divokých prasat by byla jejich pomoc více než vítána,“ řekl ředitel Správy národního parku České Švýcarsko Pavel Benda.

Kondice kořisti a biodiverzita – jsou velké šelmy přínosem pro druhovou rozmanitost?

➡ text 5

(20.1.2010; staženo 23.2.2013)

V Yellowstoneském národním parku byli vlci vyhubeni ve dvacátých letech 20. století. V letech následujících po vyhubení vlků jelení zvěř intenzivně spásala údolní nivy řek a obnova listnatých dřevin (vrby, topoly) se zcela zastavila. Ani redukce početních stavů jelení zvěře odstřelem neměla pro obnovu ekosystémů význam. V roce 1995 proběhla reintrodukce vlka a pouhých sedm let po jeho návratu do Yellowstone bylo v říčních nivách pozorováno nebývalé zmlazení listnatých dřevin. Nejvýznamnější přínos návratu vlků spočíval ve změně chování kopytníků: jelení zvěř už si nemohla dovolit trávit dlouhý čas na lokalitách, kde jí hrozilo nebezpečí od predátorů a začala častěji měnit stanoviště a využívat jiné, spásáním vegetace méně zranitelné biotopy.

Podobný efekt lze pozorovat i v našich podmínkách: v oblastech výskytu velkých šelem zvěř mění své návyky, resp. vrací se ke svému přirozenému chování – stává se opatrnější, mění častěji stanoviště a žije skrytějším životem [1, 2].

Literatura

[1] VOSKÁR J., 1993: Ekológia vlka obyčejného (*Canis lupus*) a jeho podiel na formování a stabilite karpatských ekosystémov na Slovensku. *Ochrana prírody* 12: 241-276. [2] ČERVENÝ J., 2006: Myslivec a rys, dva lovci a jedna kořist - srnčí zvěř. *Svět myslivosti* 7 (3): 8-11.

Vrbové porosty v Yellowstoneském národním parku (USA) na jaře 1996 (vlevo) a v létě 2002 (vpravo).